

τοῦ καὶ Ὁξέος ἐπικεκλημένου⁸, δηλὰ γε δὲ κατὰ μῆνα Σεπτέμβριον τοῦ 1644, συμπεραίνομεν ὅτι ἐδίδαξεν ἐν τῇ Πατριαρχικῇ Ἀκαδημίᾳ πρὸ τοῦ ἔτους τούτου, διωρίσθη δὲ, κατὰ τὸν βιογράφων, ὑπὸ τοῦ πατριάρχου Κυρίλλου τοῦ ἀπὸ Βερροίας τοῦ Κονταρῆ, θανόντος ἐν ὑπερορίᾳ κατὰ τὸ θέρος τοῦ 1639. Ἐκ τούτου λοιπὸν ἔστι δυνατόν 'να εἰκάσωμεν ὅτι ὁ Διονύσιος ἐγεννήθη μετὰ τὸ 1620, μαιράκιον δ' ἐδιδάσκετο παρὰ τῷ πατριαρχικῷ διδασκάλῳ Νικηφόρῳ ἱερομονάχῳ τῷ Κρητῇ, παρ' ᾧ τὴν τε θύραθεν ἐδιδάχθη καὶ τὴν ἔσω σοφίαν, ἀπέβη δ' ἐπὶ τούτῳ περιώνυμος ἐν τοῖς κατ' αὐτὸν χρόνοις, διότι δεξιὰς φύσεις οἱ μεγάλοι διδάσκαλοι παραλαμβάνοντες ἐπιφανῆ μὲν παραδίδουσι τὰ μαθήματα, ἐπιφανεῖς δ' ἔργῳ τε καὶ λόγῳ μορφοῦσι τοὺς μαθητάς. Ὁ δὲ Διονύσιος, Δημήτριος μὲν κατὰ κόσμον καλούμενος, υἱὸς δ' εὐσεβῶν γονέων, Μαρίας καὶ Σταματίου πατρὸς τετιμημένου διὰ σουλτανικῶν χατισεριφίων καὶ βαθμῶν ἀσυδοσίας, οὐδαμῶς ἔψευσε μήτε τὸ παρελθὸν τῆς οικογενείας, μήτε τὸν προορισμὸν καὶ χαρακτῆρα τῆς ἀριστοτοῦκου θυγατρὸς τοῦ Πατριαρχείου, τῆς μεγαλωνύμου Σχολῆς.

Ὁ τὰς τύχαις τῆς τῶν κάτω χρόνων γραμματολογίας φιλοπόνως ἱστορήσας Κ. Σάθας γράφει ὅτι ὁ Διονύσιος ἐγένετο μαθητὴς Εὐγενίου Γιαννούλη τοῦ Αἰτωλοῦ⁹, ἀλλ' ἀμαρτύρως ἴσως λέγεται τοῦτο, καθότι Ἀναστάσιος ὁ Γόρδιος, ἀξιοπιστότατος τοῦ Εὐγενίου τούτου βιογράφος γενόμενος, οὐδὲν τοιοῦτο λέγει¹⁰. ἡμῖν δ' ἔστιν

8. Ὁ πατριάρχης Νικηφόρος ἀπέβιωσεν ἐν Μολδαβίᾳ κατὰ μῆζιον τοῦ 1645, ὃ δὲ Κωνσταντινουπόλεως Παρθένιος ὁ Ὁξὺς (Κεσκίνης) προεβίβασεν εἰς τὸν θρόνον τῆς αἰγυπτιακῆς μεγαλοπόλεως Ἰωαννίκιον τὸν μητροπολίτην Βερροίας.

9. Σάθας Νεοελλ. Φιλολογίας σελ. 330.

10. Κεῖται ἡ τοῦ Εὐγενίου βιογραφία ἐν τόμῳ Γ' τῆς Μεσαιων. Βιβλιοθήκης, ἀπὸ σελ. 423—479.

